

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Jana Schneeweise ve věci

žalobce

P. B.,
bytem ...
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Vejmelkou,
sídlem Italská 27, Praha 2;

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2019, č. j. 10720/19/5300-21441-711676,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7167621/18/2002-00510-209359 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím finanční úřad žalobce registroval jako plátce DPH ode dne 1. 8. 2015.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. V roce 2015 žalobce podnikal. Dle tvrzení žalobce převažující část jeho podnikání v tomto období tvořilo zprostředkovávání ubytovacích služeb, čímž žalobce uskutečňoval obor živnosti označený jako zprostředkování obchodu a služeb. Tyto služby žalobce spočívaly v zajišťování zájemců o ubytování pro klienty žalobce jako ubytovatele (vlastníky ubytovacích prostor), s nimiž žalobce uzavřel smlouvu o zprostředkování ubytovacích služeb a pomocných, doprovodných službách organizačního typu (zejména předání klíčů a vysvětlení cesty do dotčených prostor ubytovaných či zajištění identifikace ubytovaných).
4. Žalobce zprostředkoval ubytovací služby mimo jiné za využití internetové platformy Airbnb. Žalobce u Airbnb založil účet a jeho prostřednictvím nabízel ubytovací prostory svých klientů, které měli zájemci o ubytování možnost prostřednictvím Airbnb rezervovat.
5. Generální finanční ředitelství vydalo Informaci k daňovému posouzení povinností poskytovatelů ubytovacích služeb (Airbnb a další) č. j. 90076/17/7100-20116-050701 z 11. 10. 2017 (dále jen Informace GR), z níž vyplývá, že Generální ředitelství přistupuje k osobám inzerujícím prostory přes Airbnb jako k poskytovatelům ubytovacích služeb ve smyslu oddílu 55 klasifikace produkce CZ-CPA.
6. Výzvou ze dne 22. 6. 2018 finanční úřad vyzval žalobce ve lhůtě osmi dní k podání přihlášky k registraci k dani z přidané hodnoty. V odůvodnění uvedl, že vyhledávací činností zjistil, že z výše přijatých plateb na účet žalobce vyplývá, že minimálně ke dni 30. 6. 2015 jeho obrat překročil částku 1 000 000 Kč.
7. Na výzvu žalobce reagoval dopisem ze dne 18. 8. 2018. V něm pouze uvedl, že jeho účetnictví za roky 2015 a 2016 je ve velmi neuspokojivém stavu a je nutné jej rekonstruovat. Za tím účelem požádal o poskytnutí dostatečného časového období alespoň do 30. 11. 2018, aby mohl splnit všechny daňové povinnosti.
8. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 12. 9. 2018 finanční úřad žalobce registroval jako plátce DPH ode dne 1. 8. 2015. V odůvodnění uvedl, že vyhledávací činností zjistil, že žalobce v rámci ekonomické činnosti byl poskytovatelem služeb prostřednictvím internetové platformy Airbnb. Ze zjištěné výše přijatých plateb na účet žalobce vyplynulo, že minimálně ke dni 30. 6. 2015 obrat překročil částku 1 000 000 Kč. V rámci zahájeného řízení žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky prokazující výši příjmů od internetové platformy Airbnb. Z důvodu výše plateb, které žalobce přijal od Airbnb, překročil obrat žalobce k 1. 8. 2015 částku 1 000 000 Kč, čímž se žalobce stal plátcem DPH k 1. 8. 2015 ve smyslu § 6 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Žádost o prodloužení lhůty žalobce podal po jejím uplynutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

9. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce především namítal, že jeho obrat za celý rok 2015 byl nižší než 1 000 000 Kč. Uváděl, že obrat vytvořený prostřednictvím Airbnb, ze kterého finanční úřad vychází, náleží více subjektům. Žalobce působil pouze jako zprostředkovatel. Airbnb funguje tak, že si zájemci o ubytování rezervují inzerované prostory a inzerenti potvrzují rezervace. Zájemci o ubytování následně hradí platbu za rezervovaný pobyt předem Airbnb a Airbnb následně poukazuje uhrazené prostředky za stanovených podmínek inzerentovi, aniž by zkoumala a rozlišovala, zda se jedná o prostředky náležející inzerentovi za ubytovací službu, anebo o prostředky, které náleží zcela či zčásti třetí straně a inzerent funguje pouze jako zprostředkovatel. K odvolání žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky, ani nenavrhl jejich provedení.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného žalobce neprokázal své tvrzení, že část příchozích plateb od Airbnb přeposílal majitelům bytů, se kterými měl uzavřené smlouvy o zprostředkování. Žalobce nedoložil smlouvy o zprostředkování či jiné důkazní prostředky (například plné moci), ze kterých by bylo patrné jeho pověření ke zprostředkování k ubytování zahraničních turistů na účet jiných osob, ani jiné důkazní prostředky, kterými by prokázal, že úhrady přijaté od Airbnb vyplácel dalším subjektům (např. výpisy z bankovního účtu, pokladní doklady, předávací protokoly apod.).

II.

Argumentace účastníků

11. Žalobce v žalobě vznesl následující žalobní body:
 - 1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaný se nezabýval odvolací námitkou žalobce, že obrat žalobce ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o DPH netvoří částky přijímané žalobcem od Airbnb v celém rozsahu, ale pouze v tom rozsahu, v jakém se jedná o prostředky náležející žalobci, tvořící jeho odměnu dle zprostředkovatelských smluv.
 - 2) Žalovaný chybně do obratu zahrnul platby od Airbnb, u kterých žalobce působil pouze jako zprostředkovatel. Platba, kterou osoba povinná k DPH obdrží od jiné osoby, může tvořit obrat ve smyslu §4a zákona o DPH pouze tehdy, jedná-li se o platbu uhrazenou osobě povinné k dani v přímé souvislosti s plněním (§ 4 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o DPH), která osobě povinné k dani náleží za jí poskytnuté plnění (s místem plnění v ČR) spadající do některé z kategorií vyčtených v § 4a odst. 1 písm. a) – c) zákona o DPH. Pouze takové platby lze zahrnovat do výpočtu obratu ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o DPH. Z částek přijímaných žalobcem od Airbnb tvořily pouze menší část prostředky žalobce jako odměna za služby poskytnuté podle zprostředkovatelské smlouvy, tj. za zprostředkování ubytování a doprovodné služby. Větší část pak tvořily prostředky klientů žalobce, které žalobce přijímal na svůj bankovní účet, avšak nikoli jako své prostředky, ale právě jako cizí prostředky svých klientů (ubytovatelů). Činil tak na základě zmocnění obsaženého ve zprostředkovatelské smlouvě s klienty a prostředky jim následně dohodnutým postupem vyplácel.
 - 3) Žalovaný nesprávně aplikoval § 92 odst. 3 daňového řádu. Toto ustanovení se týká pouze daňových tvrzení. V konkrétním případě žalobce neučinil žádné řádné

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

daňové tvrzení ani dodatečné daňové tvrzení podle zákona o DPH ani jiné podání, v nichž by byl povinen uvádět skutečnosti ve smyslu § 92 odst. 3 zákona o DPH.

- 4) Správce daně izolovaně využil pouze jeden ze zdrojů vyhledávací činnosti - výpisy z bankovních účtů či jiné informace poskytnuté bankou žalobce. Neumožnil žalobci se k těmto údajům vyjádřit. Žalobce se také domnívá, že hodlal-li správce daně z údajů, které zjistil v rámci vyhledávací činnosti, dovozovat, že žalobce překročil obrát 1 mil. Kč ve smyslu § 4a odst. 1a § 6 odst. 1 zákona o DPH, měl jej o tomto svém možném závěru a souvisejících důsledcích povinnost předem poučit ve smyslu § 6 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný ani správce daně však nedali žalobci nikdy dříve najevo, že povaha příchozích plateb je předmětem dokazování. Správce daně pouze žalobce bez dalšího vyzval k registraci k DPH, následně prvostupňovým rozhodnutím rozhodl o registraci a napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce.
 - 5) Správce daně obešel institut daňové kontroly. Byl porušen postup k odstranění pochybností. Žalobci nebylo umožněno pochybnosti správce daně odstranit a k věci se předem vyjádřit.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout. Poukázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný především zdůraznil, že žalobce ke svému tvrzení, že část peněžních prostředků patřila jiným osobám, kterým zprostředkoval ubytování zahraničních turistů v jejich bytech, nedoložil důkazní prostředky, ani neuvedl žádné konkrétní osoby, kterým uvedené příjmy dle jeho tvrzení náležely. Pokud by žalobce v předmětném řízení vedeném správcem daně a následně odvolacím orgánem prokázal, že část příchozích plateb od Airbnb skutečně náležela jiným osobám a v důsledku toho by bylo postaveno najisto, že obrát rozhodný pro povinnost registrace k DPH nebyl žalobcem překročen, bylo by zprostředkování posouzeno tak, že do obrátu žalobce by byla zahrnuta pouze odměna za tuto službu, kdy částka přijatá za ubytovací službu majiteli bytů by v souladu s Informací GFŘ náležela právě do jejich obrátu (nikoli do obrátu žalobce jako zprostředkovatele).
13. Dne 13. 1. 2021 se ve věci konalo jednání před soudem. Žalobce i žalovaný setrvali na své argumentaci uvedené v písemných podáních.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
15. **Ad 1)** K námitce nepřezkoumatelnosti soud předně uvádí, že podle ustálené judikatury správních soudů nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

16. V dané věci soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v právě uvedeném smyslu neshledal. Z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, proč žalovaný rozhodl, jak rozhodl.
17. Žalovaný se rovněž zabýval námitkou žalobce uvedenou v odvolání, že obrat žalobce ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o DPH netvoří částky přijímané žalobcem od Airbnb v celém rozsahu. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce toto své tvrzení nijak nedoložil a neprokázal.
18. Tato žalobní námitka tedy není důvodná.
19. **Ad 2)** Podle § 6 odst. 1 zákona o DPH plátcem se stane osoba povinná k dani se sídlem v tuzemsku, jejíž obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhne 1 000 000 Kč, s výjimkou osoby, která uskutečňuje pouze plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně.
20. Podle § 4a zákona o DPH se obratem rozumí souhrn úplat bez daně, které osobě povinné k dani náleží za uskutečněná plnění s místem plnění v tuzemsku, jde-li o úplaty za
 - a) zdanitelné plnění,
 - b) plnění osvobozené od daně s nárokem na odpočet daně, nebo
 - c) plnění osvobozené od daně bez nároku na odpočet daně podle § 54 až 56a, jestliže nejsou doplňkovou činností uskutečňovanou příležitostně.
21. Podle § 4 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákon o DPH se úplatou rozumí částka v peněžních prostředcích nebo hodnota nepeněžitého plnění, které jsou poskytnuty v přímé souvislosti s plněním.
22. Z právě citovaných ustanovení zákona dle soudu jednoznačně vyplývá, že do obratu ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o DPH lze zahrnout pouze příjmy za plnění uskutečněná daným daňovým subjektem. Pokud tedy daňový subjekt přijímá vedle úplat za plnění také částky, které nejsou žádnými úplaty za jeho plnění, ale například se jedná o prostředky vybírané pro třetího, tak takové příjmy se do obratu ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o DPH nepočítají. V tom tedy městský soud dává žalobci za pravdu. Nicméně v této otázce nepadá ve skutečnosti mezi účastníky spor. Spor je však v tom, zda v řízení bylo prokázáno, že byly do obratu žalobce započítány pouze úplaty za plnění žalobce či i částky, které žalobce vybíral pro třetího. S tímto žalobním bodem tak nerozlučně souvisí další žalobní bod týkající se důkazního břemene. Soud se tedy musí nejdříve zabývat touto otázkou.
23. **Ad 3)** Podle § 92 daňového řádu:
 - (1) Dokazování provádí příslušný správce daně nebo jím dožádaný správce daně.
 - (2) Správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

(3) Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

24. Městský soud tedy sice souhlasí se žalobcem, že v daném případě nešlo o řízení o stanovení daně. To však nic nemění na aplikaci obecných zásad dokazování ovládajících daňové řízení.
25. Daňové řízení není vystaveno na zásadě vyhledávací (vyšetřovací). To nakonec opakovaně zdůraznil ve svých rozhodnutích i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek č. j. 2 Afs 168/2019-39). V daňovém řízení se uplatní obecné zásady dokazování, které existují například v civilním řízení. Předpokládá se zvýšená procesní aktivita daňového subjektu. Správce daně není povinen vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch daňového subjektu (viz např. 7 Afs 58/2004-104). Z obecných zásad dokazování, které nestojí na vyhledávací zásadě, vyplývá povinnost daňového subjektu označit důkazy na podporu svých tvrzení.
26. V dané věci správce daně vyšel při stanovení obratu z částek, které žalobce přijal na svém bankovním účtu určeném k podnikání. To dle soudu nelze označit za libovůli. Je běžným jevem, že částky poukázané na účet podnikatele, jsou částky inkasované za uskutečněná plnění. Pokud tomu tak není, tak taková informace je pouze v dispozici daného podnikatele.
27. Bylo tedy na žalobci, aby relevantně zpochybnil závěry správce daně a uvedl příslušná tvrzení, proč jsou jeho závěry chybné. Pokud jde o žalobcem přednesená tvrzení, tak jej, v souladu s výše uvedenými zásadami tížilo i břemeno důkazní. Správní orgány obou stupňů tedy nijak nepochybily, pokud dospěly k závěru, že žalobce tíží důkazní břemeno ohledně toho, že určité prostředky přijaté na jeho účet nejsou úplatou za jeho plnění. Tato žalobní námitka je tedy nedůvodná. Nyní zbývá posoudit, zda žalobce toto své důkazní břemeno unesl.
28. Co se týče samotného hodnocení důkazů a otázky unesení důkazního břemene, tak podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.
29. Hodnocení důkazů podle své úvahy však neznamena libovůli. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud volné hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu je postaveno na vnitřním přesvědčení správce daně, což však v žádném případě neznamena libovůli v jeho postupu, nýbrž přísný logický postup opřený o znalost zákonů a jiných právních předpisů, o všestranné, hluboké a logické zhodnocení jednotlivých důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Afs 64/2013-22). Volné hodnocení důkazů však neznamena ani to, že správce daně může hodnotit důkazy takovým způsobem, který v důsledku vylučuje, aby účastník řízení unesl své důkazní břemeno.
30. Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že vyžadováním nadměrného důkazního standardu pro prokázání určité skutečnosti může dojít k porušení základních práv účastníka řízení. Podle Ústavního soudu „žádné skutkové okolnosti, které již odezněly, nelze následně, ex post, prokázat s absolutní jistotou. Vždy půjde o otázku určité míry pravděpodobnosti“ (nález sp. zn. I. ÚS 173/13 ze dne 20. 8. 2014 (N 156/74 SbNU 333), bod 30). Městský soud se s tímto názorem ztotožňuje, a zdůrazňuje, že správce daně nemůže po

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

daňovém subjektu požadovat takový důkazní standard, který bude nemožné splnit. Správce daně musí rozumně nastavit míru jistoty (pravděpodobnosti) pro unesení důkazního břemeno žalobcem. Správci daně se tedy musí ptát, zda z předložených důkazů lze předmětný závěr učinit s dostatečnou mírou jistoty. Dostatečná míra jistoty je dosažena tehdy, pokud důkazy jsou přesvědčivé a dostatečné, aby z nich šlo daný závěr učinit bez vážných pochybností. Nemůže však v žádném případě požadovat jistotu úplnou. Ta je totiž v realitě nedosažitelná (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 8 Afs 23/2018-37).

31. Žalobce tvrzení o tom, že obrat vytvořený prostřednictvím Airbnb, ze kterého finanční úřad vychází, náleží více subjektům, učinil až v odvolání. V řízení před orgánem prvního stupně žádné takové tvrzení ani nevznsl. Přitom dle soudu mu správce daně poskytl dostatečný prostor k tomu, aby se k této otázce vyjádřil.
32. K podání přihlášky k registraci k dani z přidané hodnoty byl žalobce vyzván dne 22. 6. 2018. Již v této výzvě bylo jasné uvedeno, z čeho správce daně dovozuje překročení obratu 1 000 000 Kč. Žalobci tak nic nebránilo na toto, dle něj mylné zjištění, relevantně reagovat. K jeho registraci rozhodnutím správce daně došlo až o téměř tři měsíce později. V mezidobí však žalobce finančnímu úřadu zaslal pouze jeden dopis, který se týkal problémů s vedením účetnictví. Pokud však žalobce měl za to, že částky připsané na jeho účet, z kterých správce daně vycházel, náleží jiným osobám, mohl to finančnímu úřadu sdělit i bez kompletního účetnictví.
33. Tvrzení o tom, že částky na jeho účty náleží jiným osobám, žalobce uvedl až v odvolání. Podle městského soudu je však zcela zásadní, že tato argumentace žalobce v odvolání zůstala pouze ve fázi tvrzení. Žalobce nijak své tvrzení ani v odvolacím řízení nepodložil důkazy a ani nenavrl důkazní prostředky za tímto účelem. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce své důkazní břemeno neunesl.
34. Tento nedostatek ve správním řízení nemůže žalobce napravit v řízení před soudem. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud pouze přezkoumává, zda napadené rozhodnutí je v souladu s právem. Daňový subjekt nemůže důkazy předkládat a své břemeno tvrzení a břemeno důkazní dohnat teprve v soudním řízení (srov. již rozsudek NSS 5 Afs 147/2004-89, podle něhož k „tíži žalovaného proto nemůže jít, nesplnil-li stěžovatel svoji důkazní zákonnou povinnost již v řízení před správním orgánem“).
35. Městský soud tedy z těchto důvodů neprovedl při jednání důkazy navrhované žalobcem – smlouvy mezi ním a majiteli bytů. Podle soudu by totiž případné prokázání skutečnosti, že žalobce nebyl příjemcem předmětných částek poukázaných na jeho účet, nemohlo nic zvrátit na závěru, že žalobce před správními orgány neunesl své důkazní břemeno.
36. Žalobní námitky ad 2) a ad 3) jsou tedy nedůvodné.
37. **Ad 4)** Žalobce dále namítá, že správce daně izolovaně využil pouze jeden ze zdrojů vyhledávací činnosti - výpisy z bankovních účtů či jiné informace poskytnuté bankou žalobce a neumožnil žalobci se k těmto údajům vyjádřit. Žalovaný ani správce daně nedali žalobci nikdy dříve najevo, že povaha příchozích plateb je předmětem dokazování.
38. Městský soud se již těmito námitkám částečně věnoval v rámci vypořádání předchozího žalobního bodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

39. Dle městského soudu nebylo pochybením, pokud správce daně vyšel při stanovení obratu z částek, které žalobce přijal na svém bankovním účtu určeném k podnikání. Soud souhlasí se žalobcem, že nejde o důkaz o výši obratu, který by nebylo možno zpochybnit. Proto bylo podstatné, aby finančními orgány daly žalobci dostatečný prostor k tomu, aby se k dané věci vyjádřil, přednesl svou verzi a podložil ji důkazy. To však učinily dostatečně. Nedošlo tak k porušení § 6 odst. 3 daňového řádu, dle kterého správce daně umožní osobám zúčastněným na správě daní uplatňovat jejich práva ani principu vzájemné spolupráce.
40. Již ve výzvě ze dne 22. 6. 2018 finanční úřad dal jasně najevo, o co opírá své závěry, že žalobce je povinen podat přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty. Soud tedy nesouhlasí se žalobcem, že finanční orgány mu nedaly najevo, že podstatné jsou jeho příjmy na bankovním účtu. Ve výzvě se přímo uvádí, že překročení obratu je odvozováno ze „zjištěné výše přijatých plateb na účet daňového subjektu“. Žalobce měl tedy dostatečnou možnost se k věci vyjádřit. Žalobce však na tuto výzvu relevantně reagoval až v odvolání, avšak své tvrzení nijak nepodložil.
41. Vzhledem k důkazní situaci, jaká existovala v době rozhodnutí žalovaného, nebylo dle soudu chybou, pokud žalovaný dospěl k závěru o překročení rozhodného obratu. Žalovaný své rozhodnutí podložil příjmy žalobce vykázanými na jeho bankovním účtu. Takový závěr není libovůlí, ale je v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu a zásadou volného hodnocení důkazů.
42. I tato námitka je tedy nedůvodná.
43. **Ad 5)** Podle § 85 odst. 1 daňového řádu předmětem daňové kontroly jsou daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení.
44. Dle městského soudu z právě citovaného ustanovení ani jiných ustanovení daňového řádu nevyplývá, že by finanční orgány byly povinny v případě žalobce zahájit daňovou kontrolu. Žalobce ani nijak neargumentuje, proč by tomu tak mělo být.
45. V dané věci správce daně vyhledávací činností dle § 78 daňového řádu zjistil skutečnosti, které jej vedly k závěru, že žalobce by měl být plátcem DPH. V tomto ohledu se tedy správce daně pohyboval v rámci svých zákonem daných pravomocí.
46. Městský soud vnímá, že daňová kontrola je procesně blíže upravena a poskytla by žalobci jasný prostor pro přednesení jeho argumentace. Například v rámci zmiňovaného práva vyjádřit se k výsledkům kontrolních zjištění. Nicméně, jak soud již uvedl výše, žalobce nebyl nijak na svých procesních právech zkrácen. Byla mu poskytnuta dostatečná možnost k vyjádření se k věci ještě před prvoinstančním rozhodnutím.
47. To samé dle soudu platí pro žalobcem namítané neprovedení postupu k odstranění pochybností.
48. Podle § 89 odst. 1 daňového řádu má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.

49. Navíc, postup k odstranění pochybností na situaci žalobce nedopadá, neboť zde nešlo primárně o konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení žalobce. Pochybnosti existovaly ohledně toho, zda žalobce neměl podat přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty.
50. Nedošlo ani k porušení § 128 daňového řádu. Dle jeho odstavce prvního správce daně prověřil údaje uvedené daňovým subjektem v přihlášce k registraci nebo v oznámení o změně registračních údajů a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzve daňový subjekt, aby údaje vysvětlil, doložil, popřípadě doplnil nebo změnil, a zároveň stanoví lhůtu, v níž je daňový subjekt povinen tak učinit. V dané věci však žalobce žádnou přihlášku k registraci nepodal.
51. I tyto námitky jsou tedy nedůvodné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
53. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. ledna 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.